

ע"פ 4460/16 - מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים נגד לריסה פייגין

בית המשפט העליון

ע"פ 4460/16

כבוד השופט י' דנציגר
מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

לריסה פייגין

המשיבה:

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בע"ח
24734-05-16, שניתנה ביום 2.6.2016 על ידי השופט
משה יועד הכהן

עו"ד רחל מטר

בשם המבקשת:

החלטה

הבקשה שלפני עוסקת בעניינו של קוף מסוג *Gabon Talapoin* (שם מדעי: *Miopithecus Ogouensis*) - הנושא את השם "יאשה". הבקשה מוגדרת כ"ערעור על החלטת בית המשפט", אך במהותה היא בקשה לעיכוב ביצוע וכך אתיחס אליה.

בתמצית הדברים נספר, כי יאשה היה בחזקתה של המשיבה, והוא נתפס על ידי רשות הטבע והגנים ביום 21.12.2015. על הרקע הזה התנהלו מספר הליכים משפטיים לפני בית משפט השלום ולפני בית המשפט המחוזי בירושלים, בבקשת המשיבה להחזיר את יאשה לרשותה. הדיון המשפטי עסק, בין היתר, בחוקיות תפיסתו של יאשה, ובשאלה האם החזקתו בידיים פרטיות היא כדין, בשים לב לחוק להגנת חיות הבר, התשט"ו-1955 (להלן: החוק) ולחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994. התוצאה המשפטית שאליה הגיע בית משפט השלום - תחילה בהחלטתו מיום 18.1.2016, ובהמשך בהחלטתו בעיון חוזר באותה ההחלטה - היא כי אין להשיב את יאשה למשיבה, בעיקר מנימוקים העוסקים בטובתו ורווחתו. לעומת זאת, בית המשפט המחוזי קבע, במסגרת החלטתו מיום 30.5.2016, כי יש להשיב את יאשה למשיבה, בשים לב לכך שהוא הוחזק בידיה במשך שנים רבות, ולכך שהמבקשת

לא התנגדה להחזקה זו בעבר ואף לא חלקה על חוקיותה. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 2.6.2016 דחה בית המשפט המחוזי בקשה לעיכוב ביצוע החלטתו, בציינו כי למעשה מדובר בבקשה לעיכוב ביצוע לצורך שקילת הגשת בקשת רשות ערר ב"גלגול שלישי", מה גם שבבחינת מאזן הנוחות, לא הוכח כי ישנו חשש לכך שלא ניתן יהיה להשיב את הגלגל לאחור, באם הבקשה תוגש וטענות המבקשת תתקבלנה.

המבקשת שבה עתה על בקשתה להורות על עיכוב ביצוע החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 30.5.2016. מתבקש אפוא לעכב את ההחלטה למשך שבועיים, במהלכם יישאר יאשה בחזקת המבקשת, והמבקשת תשקול להגיש בקשת רשות ערר. המבקשת מדגישה כי יאשה מוחזק במקלט לקופים מזה כחצי שנה, והוא עובר תהליך שיקומי-קוגניטיבי. כן טוענת המבקשת, כי יש בהחלטת בית המשפט מיום 30.5.2016 כדי לעורר שאלות עקרוניות לעניין פרשנות החוק. לבקשה צורפו, בשלב מאוחר יותר, גם חוות הדעת הווטרינריות שהוגשו בהליכים השיפוטיים, התומכות לכאורה בטענות.

בשים לב לכך שעיכוב הביצוע מבוקש בשעה שהמבקשת טרם החליטה אם בכוונתה להגיש בקשת רשות ערר; בשים לב למשוכה הגבוהה הניצבת לפני המבקשת בהליך זה ככל שיוגש – בפרט כאשר לא מפורט מהן אותן השאלות העקרוניות שלכאורה מתעוררות לעניין פרשנות החוק; בהינתן העובדה כי שתי ערכאות שיפוטיות נדרשו זה מכבר לנושא, כך שהצדדים קיבלו את יומם לפני בית המשפט; ונוכח נימוקיו של בית המשפט המחוזי בדחותו את הבקשה לעיכוב ביצוע – נימוקים המקובלים עלי בעיקרם – אין בידי להיעתר לבקשת המבקשת.

יוער כי התלבטתי קמעא בעניין המקור החוקי להגשת ההליך דנן. כאמור, ההליך הוכתר על-ידי המבקשת כ"ערעור על החלטת בית המשפט", ומתעוררת שאלה האם נכון היה להכתירו באופן זה בשים לב לכך שמקורו של ההליך הוא בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, כאשר הבקשה המקורית שהוגשה לבית משפט השלום הייתה בקשה להשבת תפוס, לפי סעיפים 34 ו-38א לפקודה. מכל מקום, הואיל וההליך הוכתר כהליך בהול, ומצאתי כי יש לדחות את טענות המבקשת לגופו של עניין, איני נדרש לסוגיה.

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"ח באייר התשע"ו (5.6.2016).

ש ו פ ט